

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 441-6501

Ügyszám: FRP/186/2012/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

289/2012. (VIII. 22.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) panaszos¹ 2012. március 8-án előterjesztett **panaszát** a 2012. augusztus 22-én – Fráterné dr. Ferenczy Nóra testületi tag távollétében – megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – a Budapesti Rendőr-főkapitányság (a továbbiakban: BRFK) – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben egyrészt alapjogot sértő intézkedésre nem került sor, másrészt alapjogot sértő intézkedés nem állapítható meg.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

1) A panaszos beadványában előadja, hogy 2012. március 2-án 13 óra és 13 óra 20 perc közötti időben a B. úton haladt a gépkocsijával az S. út irányába. Egy épület előtt, amely régen laktanya volt, észlelte, hogy a kijelölt gyalogátkelő helyet gyalogosok közelítik meg, ezért erőteljes fékezéssel lassított, majd miután a gyalogosok „egyértelmű és heves” karjellel intettek neki, hogy menjen, úgymond „átcsorgott” a zebrán, azután pedig gyorsítani kezdett. Kb. 400 m megtétele után észlelte azt, hogy mögötte egy rendőrségi gépjármű jelez, hogy álljon meg. A panaszos ennek hatására megállt, és elkezdődött a rendőri intézkedés.

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

A rendőrök azt állították, hogy a panaszos a járdáról lelépő gyalogosok közé hajtott, amiért megbüntetik, hozzátették, hogy az eseményeket a térfigyelő kamera is rögzítette. A panaszos elmondta, hogy meglátása szerint miként zajlottak az események, és kérte, hogy a rendőrök vizsgálják felül, amit állítanak. A panaszos utalt arra is, hogy a rendőrök által említett kamera, úgymint tisztázni fogja. Miután azonban a panaszos úgy érezte, hogy a rendőrök mindenképpen meg akarják büntetni, „félve az egyre kioktatóbb és agresszívabb fellépéstől”, azt kérte, hogy essenek át a formáságokon, hadd folytathassa az útját.

A panaszos utal rá, hogy a rendőrök fellépése kezdettől fogva meglehetősen hangos, kioktató és agresszív volt, amit azonnal szóvá is tett, kérve, hogy a hangnemet változtassák meg egy olyan emberrel szemben, aki a nagyapjuk lehetne, és aki ráadásul semmiféle veszélyes vagy szabálytalan cselekményt nem követett el 44 évnyi közlekedési gyakorlatában. Erre a rendőrautóhoz igyekvő alacsonyabb rendőr a panaszost „lehülyézte”, illetve azt mondta, hogy a panaszos „hülyeségeket beszél”, majd az iratokkal beült a rendőrautóba.

Az intézkedés során a panaszos egy papírlapra kívánta rögzíteni az intézkedő rendőrök kitűzőjén lévő neveket és azonosító számokat, amire a magasabbik rendőr úgy reagált, hogy megragadta a panaszos karját és megrántotta. A panaszost a történetek felhőborították, ezért erőteljes hangon közölte, hogy ehhez a fellépéshez a rendőrnek végképp nincs semmi joga, és felszólította, hogy ne merjen hozzáérni. A határozott fellépést tapasztalva a rendőrök „visszavettek” az addigi agresszív viselkedésből, és a továbbiakban szabályosan folyt le az intézkedés és a tájékoztatás.

A panaszos utal rá, hogy az iratok aláírásától – kijelentve, hogy nem bízik a rendőrökben, és az egész lefolytatott intézkedést a rendőri hivatáshoz méltatlannak tartja – határozottan elzárkózott.

Bízok abban a panaszos, hogy a vele szemben intézkedő fiatal rendőrök később belátták, hogy fellépésük indokolatlan volt, és mégsem tesznek feljelentést. Kijelenti, hogy ebben az esetben nem kíván kellemetlenkedni, mert a rendőrök belátása feltehetően garancia arra, hogy a jövőben nem folytatják mással szemben a tapasztalt gyakorlatot. Abban az esetben azonban, ha utóbb a rendőrök a panaszost feljelentik, bejelentését meg fogja erősíteni, úgy véli ugyanis, hogy ha csupán egy embert is megóv a hasonló atrocitástól, már akkor is teljesítette kötelezettségét, hogy fellépjen a helytelen gyakorlat ellen.

A panaszos kifogásolja tehát, hogy az intézkedő rendőrök olyan cselekmény elkövetésével vádolták meg, ami bizonyíthatóan nem történt meg, az intézkedés során hangosak, kioktatóak és agresszívek voltak, nem adták meg a kötelező tiszteletet, továbbá a panaszos karját megragadva őt „testileg is inzultálták”.

A panaszos beadványa rögzíti az intézkedő rendőrök nevét és azonosító számát is, amelyek a következők: H. B. [...] és R. G. [...].

2) A panaszos beadványát 2012. március 8-án aláírásával ellátva, postai úton erősítette meg.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbi releváns tények voltak megállapíthatók.

1) Az intézkedést fogantató H. B. r. zls. a sérelmezett eseményekkel összefüggésben 2012. április 6-án készített jelentésében a következőket rögzítette.

2012. március 1-jén gépkocsizó járőrszolgálatot látott el R. G. r. zls.-sal együtt a 12-es járőr útirányterv alapján. Annak során, 14 óra 50 perc körüli időben a B. úton haladtak az F. utca irányából az [...] autópálya felé, amikor a B. út 49-53. sz. előtti útszakaszon, a P. laktanyánál arra lett figyelmes, hogy két autóval előrébb, a belső forgalmi sávban, a kijelölt gyalogosátkelő előtt egy éppen odaérkező autó megáll a jobbról átkelni kívánó gyalogosoknak elsőbbséget adva. Ezt követően kb. 2-3 másodperc elteltével a gyalogosátkelő helyhez relatív nagy sebességgel a külső sávban közeledő személygépkocsi már csak erős fékezés mellett tudott kellően lelassítani, majd a megállást mellőzve járművét balra kormányozta, és kikerülte a gyalogosokat.

Mindezeket látva a rendőrök utóbbi jármű vezetőjét intézkedés alá vonták. Az intézkedést a jelentést készítő rendőr a jogszabályokban leírtaknak megfelelően kezdte meg, és közölte a jármű vezetőjével, hogy milyen szabálysértést követett el.

A gépkocsi vezetője tagadta a szabálysértés elkövetésének a tényét. Elmondta, hogy valóban „vészfékezett” a gyalogátkelőhely előtt, és azért nem akart megállni, nehogy a mögötte közlekedő jármű hátulról nekiütközzön az egyik gyalogos ugyanakkor intett is neki, hogy menjen tovább. Ezt követően pedig fennhangon közölte: „tudom, hogy arra megy ki a játék, hogy meg legyek büntetve, maguk csak ezt tudják csinálni! Minél hamarabb essünk ezen túl, mert fontos dolgom van, sietek!”

A panaszos előbbi kijelentésére és arra a tényre tekintettel, hogy a szabálysértés elkövetését nem ismerte el, a rendőr közölte a jármű vezetőjével, hogy ellene szabálysértési feljelentéssel fog élni.

Az intézkedés során R. G. r. zls. a szolgálati gépkocsiba beülve ellenőrizte a központon keresztül a panaszost és a járművet. Az adatok egyeztetését és rögzítését követően az intézkedés alá vont kérésére mindkét rendőr megadta nevét és jelvéyszámát, valamint megjelölte beosztási helyét is.

A r. törzsszázados jelentésében megjegyzi, hogy a panaszos az intézkedés során mindvégig arrogáns, tiszteletlen, szemtelen magatartást tanúsított, a hatóság tagjairól teljes közönnyel és utálattal, jogkövető állampolgárhoz méltatlanul beszélt, és hasonló módon adott választ a neki feltett kérdésekre is.

2) A panaszos ellen tett szabálysértési feljelentés az események leírását a rendőri jelentéssel megegyezően tartalmazza Többlatinformációként csupán azt rögzíti, hogy a panaszossal szemben az intézkedő rendőrök a közúti közlekedés szabályairól szóló 1/1975. (II. 5.) KPM-BM együttes rendelet (a továbbiakban: KRESZ) 4. § (1) bekezdésébe, 43. § (2) bekezdésébe és 43. § (3) bekezdésébe ütköző szabálysértések elkövetése miatt kezdeményeztek eljárást.

3) A sérelmezett eseményekkel összefüggésben M. I. r. százados, alosztályvezető folytatott parancsnoki kivizsgálást, amelynek eredményeit 2012. április 10-én kelt levelében az alábbiak szerint összegezte.

Adott napon H. B. r. tzls. és R. G. r. zls. szolgálati járművel láttak el gépkocsizó járőrszolgálatot 13 óra 30 perc és 21 óra 30 perc között. Annak során, 14 óra 50 perc körüli

időben a B. úton haladtak. Ekkor észlelték, hogy a B. út 49-53. szám előtti szakaszon, a városközpont irányából a városhatár felé, az ott található gyalogosátkelő helynél a jobbról átkelni szándékozó gyalogosoknak a belső forgalmi sávban érkező gépkocsi elsőbbséget ad, majd 2-3 másodperc elteltével a gyalogosátkelő helyhez a külső sávban közeledő gépkocsi erősen fékez, a fékezést megszüntetve a vezető a járművet balra kormányozza, és kikerüli a gyalogosokat – akik ekkor már a gyalogosátkelő helyen tartózkodtak.

A szabálysértést észlelve a járőrök a járművet megállították, és annak vezetőjét – a panaszost – intézkedés alá vonták. A rendőri intézkedést H. B. r. tzls. foganatosította, míg járőrtársa, R. G. r. zls. biztosította azt.

H. B. r. tzls. az intézkedést a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendeletben (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) leírtaknak megfelelően folytatta le, a panaszossal közölte a megállítást okozó okát és a szabályszegés tényét.

A rendőri jelentés, valamint a panasz tartalma alapján a panaszos a szabálysértés elkövetését nem ismerte el. A panaszos elmondta ugyan, hogy intenzív fékezéssel lassított, azonban a gyalogosok egyértelmű és heves karjelzéssel intettek neki, hogy haladjon tovább, ezért folytatta az útját. Ezen nyilatkozatára figyelemmel az intézkedő rendőr tájékoztatta a panaszost, hogy szabálysértési feljelentést tesz ellene. Ezt követően R. G. r. zls. a szolgálati gépkocsiban elvégezte a panaszos és a gépkocsija adatainak ellenőrzését a központon keresztül. Az adatok rögzítését, illetve ellenőrzését követően a panaszos kérésére mindkét rendőr újra megadta nevét, jelvénye számát és beosztási helyét.

A Testület által feltett kérdésekre az alosztályvezető levelében a következő válaszokat adja.

A rendőrök azért vonták a panaszost intézkedés alá, mert a gyalogosátkelő helyen nem biztosított elsőbbséget az ott áthaladni kívánó gyalogosoknak. Álláspontja szerint az eset körülményeinek ismeretében – megvizsgálva az események életszerűségét is – megállapítható, hogy a gyalogosok nem a továbbhaladás érdekében, hanem azért intettek a panaszosnak, hogy jogos felháborodásuknak hangot adjanak.

Az intézkedő rendőrök a panaszost a Szolgálati Szabályzatában meghatározott módon tájékoztatták az intézkedés tényéről, az elkövetett szabálysértésről és a jogorvoslati lehetőségekről.

A rendőri intézkedés során a rendőrök fellépése az elmondások alapján nem kioktató és agresszív, hanem tájékoztató és balesetmegelőző jellegű volt.

A rendőri jelentés alapján a panaszos azon állítása, hogy amikor kérte a rendőröket, változtassanak a vele szemben alkalmazott hangnemen, az egyik rendőr „lehülyézte”, illetve azt mondta neki, „hülyeségeket beszél”, nem felel meg a valóságnak, az intézkedő rendőrök ugyanis az intézkedés alá személyt nem minősítették.

A rendőrök továbbá a panaszossal szemben semmilyen kényszerítő eszközt nem alkalmaztak. Az intézkedő rendőrök egybehangozóan tagadják, hogy bármelyikük megragadta volna a panaszos karját.

Megjegyzi végül az alosztályvezető, hogy nem tudja objektíven megítélni, pontosan milyen párbeszéd hangozhatott el a panaszos és az intézkedő járőrök között, de a panaszos a rendőri intézkedés miatti felfokozott lelkiállapotban a történeteket „túlreagálhatta”.

Mindezek alapján javasolja, hogy a Testület a panaszt, mint alaptalant, utasítsa el.

III.

A Testület a panaszos beadványa és a rendőrség által rendelkezésre bocsátott iratok ismeretében megvizsgálta a panaszossal szemben fogantatott intézkedés jogszerűségét és az intézkedés végrehajtásának módjával kapcsolatos jogszabályi követelmények teljesülését.

A fentiek alapján a Testület arra a megállapításra jutott, hogy a rendőri intézkedés érintette a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye a II. cikkében foglalt emberi méltósághoz, illetve az abból levezethető fizikai integritáshoz, a VI. cikk (2) bekezdésében foglalt személyes adatok védelméhez fűződő alapvető jogát az alábbiak szerint.

1) A panaszos beadványában elsődlegesen azt kifogásolja, hogy az intézkedő rendőrök olyan cselekmény elkövetésével vádolták meg, ami bizonyíthatóan nem történt meg.

Ezzel összefüggésben leírja, hogy 2012. március 2-án valóban a B. úton haladt a gépkocsijával az S. út irányába, amikor egy épület előtt, amely régen laktanya volt, észlelte, hogy a kijelölt gyalogátkelő helyet gyalogosok közelítik meg. Erőteljes fékezéssel lassított, majd miután a gyalogosok „egyértelmű és heves” karjelzéssel intettek neki, hogy menjen tovább, úgymond „átcsorgott” a zebrán, azután pedig gyorsítani kezdett. Kb. 400 m megtétele után észlelte azt, hogy mögötte egy rendőrségi gépjármű jelez, hogy álljon meg. A panaszos ennek hatására megállt, és elkezdődött a rendőri intézkedés, amely során a rendőrök azt állították, hogy a panaszos a járdáról lelépő gyalogosok közé hajtott, ezért felelősségre kívánták vonni. A panaszos elmondta, hogy meglátása szerint hogyan is zajlottak az események, és kérte, hogy a rendőrök vizsgálják felül, amit állítanak.

Az Rtv. 92. §-a szerint, akinek a „IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása alapvető jogát sértette – választása szerint – panasszal fordulhat az intézkedést fogantató rendőri szervhez, vagy kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálja [sic!] el”.

Az idézett jogszabályhely a Testület hatáskörét az Rtv. V. fejezetében szabályozott intézkedésekre, a VI. fejezetben szereplő kényszerítő eszköz-alkalmazásokra, valamint a IV. fejezetben szereplő általános elvek érvényesülésének vizsgálatára korlátozza. Ennek értelmében a Testület hatáskörén kívül esik annak megállapítása, hogy a panaszos elkövetett-e a rendőri intézkedést megelőzően szabálysértést.

A Testület ugyanakkor utal töretlen gyakorlatára, miszerint – a szabálysértés megvalósulásának kérdésében való állásfoglalás nélkül – vizsgálnia kell azt, hogy a szabálysértés elkövetésének az adott intézkedéshez szükséges fokú gyanúja fennállt-e. Abban az esetben ugyanis, ha nem végezné el a rendőri intézkedés alapjául szolgáló cselekmény

alapvető értékelését akkor, amikor a rendőrség intézkedésének jogalapjaként szabálysértés gyanújára hivatkozik, az alapjog-korlátozás vizsgálata kiüresedne. Ebben a körben a Testület az alábbiakat rögzíti.

A rendőrök előadása szerint intézkedésük kiváltó oka az volt, hogy a B. úton haladva, a P. laktanyánál a rendőrök arra lettek figyelmesek, hogy két autóval előrébb, a belső forgalmi sávban, a kijelölt gyalogosátkelő előtt egy éppen odaérkező autó megáll a jobbról átkelni kívánó gyalogosoknak elsőbbséget adva. Ezt követően kb. 2-3 másodperc elteltével a gyalogosátkelő helyhez relatív nagy sebességgel a külső sávban közeledő személygépkocsi már csak erős fékezés mellett tudott kellően lelassítani, majd a megállást mellőzve járművét balra kormányozta, és kikerülte a gyalogosokat. A rendőrök ezt követően vonták intézkedés alá ez utóbbi gépkocsit, amelyet a panaszos vezetett.

Az Rtv. 13. §-ának (1) bekezdése értelmében „a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyen a tudomására hoznak”.

A KRESZ 43. §-ának (1)-(3) bekezdései az alábbiakat rögzítik.

„(1) Kijelölt gyalogos-átkelőhelyen a járművel a gyalogosnak elsőbbséget kell adni. Útkereszteződésnél a bekanyarodó járművel – kijelölt gyalogos-átkelőhely hiányában is – elsőbbséget kell adni a gyalogosnak, ha azon az úttesten halad át, amelyre a jármű bekanyarodik.

(2) Azt a helyet, ahol az (1) bekezdés értelmében a gyalogosnak elsőbbsége van, a jármű vezetőjének csak olyan sebességgel szabad megközelítenie, hogy a jármű vezetője az elsőbbségadási kötelezettségének eleget tudjon tenni. A jármű vezetőjének a kijelölt gyalogos-átkelőhelyet csak fokozott óvatossággal és olyan sebességgel szabad megközelítenie, hogy a járművel, amennyiben szükséges, a gyalogos átkelőhely előtt meg is tudjon állni.

(3) A kijelölt gyalogos-átkelőhely előtt megálló vagy forgalmi okból álló jármű mellett meg kell állni és továbbhaladni akkor szabad, ha a vezető meggyőződött arról, hogy azt a gyalogosok elsőbbségének a megsértése nélkül megteheti.”

Az intézkedés időpontjában hatályos, az egyes szabálysértésekről szóló 218/1999. (XII. 28.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Szabs. rend.) 44. §-ának (1) bekezdése értelmében „annak a járműnek a vezetője, aki az elsőbbségre vagy az előzésre vonatkozó szabályokat megszegi, szabálysértést követ el, és ötvenezer forintig terjedő pénzbírsággal sújtható.

A panaszosi és a rendőri előadás egybeesik a történések leírását illetően: mindkét fél arról számol be, hogy a gyalogosátkelő hely előtt a panaszos intenzív fékezéssel állt meg, majd a gyalogosok áthaladását megelőzően továbbhajtott. Az események ezen előadása és a fent hivatkozott jogszabályi rendelkezések összevetése alapján a Testület arra a következtetésre jutott, hogy a rendőrökben az adott helyzetben indokoltan merült fel gyanú arra vonatkozóan, hogy a panaszos jogszabálysértő magatartást tanúsított, így vele szemben intézkedési kötelezettségük keletkezett.

A fentiek alapján a Testület megállapította, hogy a panaszos megállítására és igazoltatására indokoltan került sor, így azzal összefüggésben nem sérült a panaszos személyes adatok védelméhez fűződő alapvető joga.

2) Sérelmezi a panaszos, hogy az intézkedés során a rendőrök hangosak, kioktatóak, agresszívek voltak és nem adták meg a kötelező tiszteletet. Amikor pedig a panaszos kérte, hogy a hangnemet változtassák meg a rendőrautóhoz igyekvő alacsonyabb rendőr a panaszost „lehülyézte”, illetve azt mondta, hogy a panaszos „hülyeségeket beszél”.

A rendőri iratok tanúsága szerint az intézkedés során a rendőrök fellépése nem kioktató és agresszív, hanem tájékoztató és balesetmegelőző jellegű volt. A panaszos azon állítása továbbá, hogy amikor kérte a rendőröket, változtassanak a vele szemben alkalmazott hangnemen, az egyik rendőr „lehülyézte”, illetve azt mondta neki, „hülyeségeket beszél”, nem felel meg a valóságnak, az intézkedő rendőrök ugyanis az intézkedés alá személyt nem minősítették.

A rendőrök magatartása és az általuk alkalmazott hangnem vizsgálatakor az Rtv. 2. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezések említése indokolt. Az Rtv. 2. § (1) bekezdésének második mondata szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait. A Testület számos állásfoglalásban rögzítette már álláspontját, miszerint az intézkedő rendőröktől – mint közhatalmi funkciót ellátó szerv tagjaitól – minden esetben elvárható az udvarias és kulturált fellépés. Az említett rendelkezés alapján a Testület hangsúlyozza, hogy a rendőrökre, mint a közhatalom képviselőire különös súllyal nehezedik az emberi méltóság, és az emberi jogok tiszteletben tartásának kötelezettsége, ezért minden körülmények között elvárható a tisztességes, a másik személy emberi méltóságát szem előtt tartó viselkedés és hangnem.

A konkrét esetben a Testület a panaszos és a rendőrök előadásában ellentmondást tapasztalt azzal összefüggésben, hogy milyen tartalommal zajlott le köztük párbeszéd. Ez az ellentét a rendelkezésre álló információk alapján nem volt feloldható, és ebben a tekintetben az eljárás folytatásától sem volt várható más eredmény.

A Testület ezért nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben, hogy a konkrét esetben a rendőrök megsértették-e az Rtv. 2. §-ában rögzített előírásokat, ezért a panaszos emberi méltósághoz való jogának sérelme e tekintetben nem volt megállapítható.

3) A panaszos szintén kifogásolja, hogy a rendőrök a karját megragadva „testileg is inzultálták”. Előadása szerint az intézkedés során egy papírlapra kívánta rögzíteni az intézkedő rendőrök kitűzőjén lévő neveket és azonosító számokat, amire a magasabbik rendőr úgy reagált, hogy megragadta a panaszos karját és megrántotta. A panaszost a történetek felháborították, ezért erőteljes hangon közölte, hogy ehhez a fellépéshez a rendőrnek végképp nincs semmi joga, és felszólította, hogy ne merjen hozzáérni.

A rendőrségi iratok ugyanakkor arról számolnak be, hogy a rendőrök a panaszossal szemben semmilyen kényszerítő eszközt nem alkalmaztak, az intézkedő rendőrök egybehangzóan tagadják, hogy bármelyikük megragadta volna a panaszos karját.

A kényszerítő eszközök alkalmazásának általános szabályait az Rtv. 16. §-a rendezi, eszerint a rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az

arányosság elvének figyelembe tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. Nincs helye a kényszerítő eszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége enélkül is biztosítható.

Ezt a szabályt egészítik ki a Szolgálati Szabályzat 39. §-ban foglalt rendelkezések akként, hogy az Rtv. szerinti kényszerítő eszköz csak akkor alkalmazható, ha az intézkedés alá vont magatartása, ellenszegülésének mértéke annak Rtv. szerinti alkalmazását indokolja. A nagyobb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással járó kényszerítő eszköz akkor alkalmazható, ha a kisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással járó kényszerítő eszköz alkalmazása nem vezetett eredményre vagy sikere eleve kilátástalan.

Az Rtv. 47. §-a értelmében a rendőr – intézkedése során – az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy a cselekvés abbahagyására kényszerítést (testi kényszert) alkalmazhat. A Szolgálati Szabályzat 40. §-a szerint pedig „a megfogás, a leszorítás, az elvezetés vagy más, a rendőr által fizikai erő kifejtéssel alkalmazott, valamely cselekvésre vagy cselekvés abbahagyására irányuló kényszerítés (a továbbiakban: testi kényszer) akkor alkalmazható, ha a rendőri erőfőlény vagy az intézkedés alá vont személy állapota, magatartása folytán a rendőri intézkedés eredményessége ezzel biztosítható. [...] Nem minősül testi kényszernek, amikor a rendőr – jogszerű intézkedése során, a biztonságos intézkedés végrehajtása érdekében – a felé kartávolságon belülré lépő, valamint a mozgásának folyamatosságát akadályozó személyt csupán nyújtott kezével, minimális erő kifejtéssel magától távol tartja.”

A hivatkozott rendelkezések alapján leszögezhető, hogy amennyiben az egyik rendőr úgy járt el, ahogyan a panaszos leírja, vagyis megragadta karját és megrántotta, valóban testi kényszert alkalmazott vele szemben, amely eljárás jogszerűségének vizsgálata a Testület hatáskörébe tartozik. Ellentmondást tapasztalt ugyanakkor a felek előadásában a Testület arra vonatkozóan, hogy erre a cselekményre sor került-e, mivel a rendőrök egyértelműen tagadják, hogy a panaszos karját megragadták volna.

A Testület a rendelkezésére álló információk alapján nem tudta feloldani ezt az ellentmondást, így nem tudott megalapozott döntést hozni abban a kérdésben, hogy a rendőrök az intézkedés folyamán a panaszossal szemben alkalmaztak-e testi kényszert.

Mivel az ellentmondás feloldására a panasz eljárás keretében nem volt lehetőség, a Testület csupán annyit tud rögzíteni, hogy a panaszos emberi méltóságához, illetve az abból levezethető fizikai integritáshoz való alapvető jogának megsértése nem megállapítható.

IV.

A fentiek alapján a Testület megállapította, hogy a panaszos megállítására és igazoltatására indokoltan került sor, így azzal összefüggésben nem sérült a panaszos személyes adatok védelméhez fűződő alapvető joga. Nem tudott ugyanakkor megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben, hogy a konkrét esetben a rendőrök megsértették-e az Rtv. 2. §-ában rögzített előírásokat, ezért a panaszos emberi méltóságához való jogának sérelme e tekintetben nem volt megállapítható. Nem volt továbbá lehetőség az ellentmondás feloldására azzal összefüggésben sem, hogy valamelyik rendőr megragadta-e a panaszos karját, így a Testület csupán annyit tudott rögzíteni, hogy a panaszos emberi méltóságához, illetve az abból

levezethető fizikai integritáshoz való alapvető jogának a megsértése azzal összefüggésben szintén nem megállapítható.

Mindezek alapján a Testület a rendelkező részben foglaltak szerint a panasz áttételéről döntött.

Budapest, 2012. augusztus 22.

Dr. Juhász Imre
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Dr. Kádár András Kristóf
előadó testületi tag

Dr. Féja András
testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET